

ikke vilde arbejde, det tillader jeg mig paa det Allerbestemteste at neblægge Indsigelse imod. Hvis det ærede Medlem kender en lille Smule til Forholdene, ved han vist nok, at alle Begne, hvor der er Tale om at kunne faae Arbejde, særlig i Vintertiden, er der altid Følt nok, der gjerne vilde have det. Saa gif det ærede Medlem dernæst over til at besvare det Spørgsmaal, jeg havde opstillet, hvad de Herrer fra den anden Side da vilde gjøre, og der er ogsaa det ærede Medlems optimistiske Syn paa Tilværelsen kommet frem, idet hans Svar gif ud paa, at der i Grunden allerede er gjort Alt, hvad der kunde gjøres. Thi, sagde det ærede Medlem, der gives Arbejde til hver Mand, som vil have det. Det var det ærede Medlems Ord. Det glæder mig overordentlig at høre det. Da disse Ord jo ganske sikkert vilde faae en vid Udbredelse, er jeg sikker paa, at det ærede Medlem i den nærmeste Fremtid vil blive bestormet af Folk, som gjerne vilde have Arbejde. Da det ærede Medlem jo har sagt, at der gives Arbejde til enhver, ogsaa maa det ærede Medlem, om han end ikke personlig kan give dem Arbejde, dog være i Stand til at vise dem hen til Steder, hvor Arbejde vil være at faae. Det er overordentlig trøstende. Men jeg er dog noget bange for, at det ærede Medlems optimistiske LivsSyn har sluffet ham noget med Hensyn til de virkelige Forhold. Det Andet, som det ærede Medlem fremhæver paa mit Spørgsmaal om, hvad de Herrer vilde gjøre, var dette, at han sagde: Nød og Ulykke blive jo afhjulpne. Saa ganske vist bliver der paa forskjellig Maade baade privat og offentlig afhjulpet en hel Del Nød, men læser det ærede Medlem ikke Bladene? Hvis det ærede Medlem vil læse sin Avis lidt grundig, ogsaa det med smaat Tryk, vil det ærede Medlem opdage, at der er næsten ikke nogen Dag i det Mindste i de Blade, som give sig af med og beskæftige sig mere med sociale Forhold, og ikke er bange for ogsaa at fremdrage Begivenheder fra Livets Styggeleder — uden at man i de forskjellige Aviser kan læse, at snart er der En funden i en eller anden Krog i en saadan Tilstand, at han maatte transporteres der, og der hen, og hans Tilstand skyldtes Mangel, Sult, snart er der en Moder, der har druknet sit Barn, fordi hun tvivlede om om at kunne staa for Ernæring til det, snart en Familieforsørger, der har begaaet Selvmord, fordi han har tvivlet om at kunne forstaae sig og sin Familie det daglige Livs Ophold. Altsaa, naar det ærede Medlem siger, at Nød og Ulykke afhjælpes, saa vil jeg paa ingen Maade benegte, at der bliver

gjort meget respektable Bestræbelser i den Retning, men det ærede Medlem har ikke Ret til at sige, at det bliver afhjulpet Altsammen. Der er virkelig mere Nød til Stede end den, der bliver afhjulpet. Det ærede Medlem sluttede med at sige, at dersom dette Forslag gif igjennem, saaledes som det foreligger, altsaa særlig med Statstilskudet, vilde vi derved komme til at grave en Grav for det folkelige Selvsyre. Men saa forekommer det mig virkelig, at det ærede Medlem skulde være med til at gaa ind paa det, for det ærede Medlem har dog maaske i Virkeligheden ikke saa Meget imod at være med til at grave en Grav for det folkelige Selvsyre. Altsaa, hvis dette Forslag kun virker i den Retning, saa kan det ganske vist være meget dumt af os Andre at indlade os paa det, men jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem vil modsætte sig det. Det var ogsaa det ærede Medlem, om jeg saa maa sige, struede med eller skræmmede med, at naar der bliver ydet Statstilskud til den Slags Kasser, maatte der naturligvis ogsaa være Statstilskud med dem. Ja, det kan der vel være nogen Næmnelighed i, og jeg for mit Bedkommende vil slet ikke være saa forsvækkelig angst for et saadant Statstilskud. Ærede Ministre ere saa tilbøjelige til at tro, at man, naar man hører til Oppositionen, vil blive meget forsvækket, hver Gang der bliver Tale om et saadant Tilskud fra Statens Side. Men for det Første maa de ærede Ministre huske paa, at de jo ikke leve til evig Tid, og selv om der maaske kan være Mange, som ikke holde saa meget af at staa under Tilskud af dem, der nu for Dieblirket syre Staten, saa tror jeg dog ikke, at det er Oppositionens Mening principielt at modsætte sig, at Staten skal have Tilskud med saadanne. Sager, naar den paa en eller anden Maade giver Tilskud dertil. Altsaa, jeg synes ikke, det var saa forferdeligt med dette Statstilskud, selv om der skulde etableres et saadant Tilskud. Der er endnu en Bemærkning til den høitærede Minister, jeg gjerne vilde gjøre. Han sagde, at den Slags Fattigdom, her er Tale om, maatte først afhjælpes ved privat Initiativ. Men det forekommer mig ikke, at den ærede Minister har Ret til saaledes, om jeg saa maa sige, at sætte private Folk i Skat. Det bliver virkelig private Folks egen Sag, om de vilde være med dertil eller ikke, og i hvor stor Udstrækning de vilde være med til at afhjælpe Nød. Min Mening er forøvrigt her, at om end ganske vist baade privat og offentlig Hjælp ere Uting, saa vilde jeg dog i de Fattiges Sted, naar de have Valget imellem at blive hjulpne privat eller offentlig, under